

Till G. H. Mellin.

Bref från Marstrand.

Flyg, Marstrands hvita mås med hälsning från de stränder,
där krämpan söker bot och hälsan återvänder;
förtälj hur sommarregn mot öde klippan slå
och väcka ej till lif dess hårda barm ändå;
bär budskap från två haf, som mana ut hvarandra,
en stormig ocean, där berg af vågor vandra,
och en förstelnad fjärd med böljor af granit,
som smultna kokat upp ur jordens hjärta hit;
och flyg till Skånes dal, där ingen storm dig villar,
där slätten böljar grön, af rika skördar närd,
där kullen bäddas mjuk, som Skaparns hufvudgård,
där storken bygger bo, där näktergalen drillar
och där naturens frid fördolda smärtor stillar!

I landtlig hydda vid bok och ek,
där bygger en grå titan:
mångpröfvad är han i striders lek
bland kämpar på ljusets ban.
Han skiftat svärdshugg, hans arm har blödt
mot smygande mörkrets band;
i fyrti år har han kring sig strött
ett solsken från diktens land.

Nu tjenar han i den Mästarns hus,
 från hvilken all gåfva kom;
 han återspeglar den klarhets ljus,
 som aldrig skall skifta om.
 Han världens äflan och världens lön
 lagt ned för sin Herres tron,
 och orgeln blandar en himmelsk bön
 i jordiska lyrans ton.

I aftonlugnet vid blommig äng
 förnimmes en samklang då:
 Vrams siare leker med harposträng,
 och Sverige lyssnar därpå.
 Två ord beteckna hans diktarstam
 (han är dock en hjärtetjuf):
fram, fram! det rimmar på gröna *Vram*
 och *ljuf* på det täcka *Bjuf*.

Flyg, Marstrands hvita mås, flyg sedan bort mot norden,
 där Bottenhafvets våg mot glömda stränder slår,
 och doppa vingen lätt i purpurröda fjorden,
 där Sveriges morgonsol ur Finlands böljor går!
 Flyg därpå än en gång till Skånes gröna vår,
 förtälj för honom där, den alltför tidigt flydde,
 en saga om den björk, där förr hans moder satt;
 bär väppling från den ås, där han tog fjärlar fatt;
 tag strimmor af den sol, som där i midnatt grydde,
 och låna sen en ton af forsens höga brus,
 af ödemarkens trast, af mörka furans sus,
 och fråga, om han minns de stämmor i naturen,
 med hvilka diktens ton till honom först blef buren,
 och fråga, om han glömt för Svithiods ädla land,
 hans andra fostermor, sin barndoms gömda strand!

Säg honom, att den våg, som böljat kring hans vagga,
är samma våg ännu, fastän med annan flaggal
Säg honom, att det land, det folk, som varit hans
är dock detsamma än, som knöt hans första krans.
Och fast den nya tid på nya gåtor stafvar,
vet minnet än sitt arf, sitt ankar hoppet bär,
där rasslar ingen ked, som icke brottets är,
där trampar ingen slaf på frie fäders grafvar;
med upprätt panna går hvar redlig man, som förr,
och Sveriges gamla lag beskyddar kojans dörr.

Sist lös, du hvita mås, en fjäder ur din vinge,
och skrif i Skånes bok en tacksam hälsning än
från land till land, från folk till folk, från vän till vän!
O att vi alle så vår vinge lyfta finge!
Då funnes ingen gräns, då häfdes intet haf,
som skiljer hjärtan åt och sliter banden af...
Flyg, hvita mås! Farväl! Din rymd, där solen glänser,
är ljusets fria värld, ett rike utan gränser.

9 Juni.